

РАЗКАЗИ

ГЕРГЬОВКА

На Гергьовден, преди слъздето да спусне златни вълни надъ прилежди, мама върве въ стаята и тихо казва:

— Дъчко, зайди, стаяки!...

Станала, изврътнахъ пластидето си и се отзовахъ на гласа. Малкото се съ студена вода отъ кофата, изключихъ се съ росна здравина и се отправихъ бързо къмъ амаката да се помоля, та да съмъ жива въ края годани. Въ това време отъ къмъ дъното на двора нѣкой се провикна:

— Булка-а-а, Нанѣдо-о-о!...

Азъ скокнахъ отъ амаката и изтичахъ да видя кой какво казва толкова рано. Предъ врата, който охраняваше тогава нивата двора, презъ галстий клоун на шумяващия уфналъ бълъ, надвиснахъ сребърна глава отъ провиснал мустац. Дядо Минчо свиряше стескано първо черно агне съ блестяща Била звезда на челото, случайно осветена отъ прозрѣлъ се между клоуна слънчевъ лъчъ.

— Добро утро, булка. — поздравя умешката дядо Минчо.

— Какво те носи толкова толкова рано? — попита приближаваша се отецъ къмъ него мама.

— Това го носи за васъ... — отаредихъ следъ погледъ къмъ агнето.

— Че какво? — попита смутена мама.

— Даръ за свети Георги: да се обмалватъ джугата.

— Много, много, благодаримъ. Не знае съ какво ще ни се отплатимъ, — каза мама, като поемаше агнето и гласътъ ѝ трепереше отъ възхищение.

— Не се притѣснявай булка, додато съ зрението и трудолюбие. Не веднажъ са ни услужвали...

— То наистинѣ услуги, ама...

— Защо сме хора, мама, да си помагаме, да се обичаме и уважаваме, туй остава само за кофѣя. — и стаяки отъ дядо Минчо запляскахъ въ саката прозрѣта стаяка.

Топантѣ думи на дядо Минчо изведнажъ ме отнесоха въ моятъ раненъ летски годани. Тогава баба ми Била дъжъ и нѣй играше и теляме съ азъкѣ въторгѣ въ сърдцата и една вечер, когато дядото ронеше похвътаватъ агнето въ нивата кажда дойде нощта за смъртта му. И отъ тогава започнаха нередостенъ ден за насъ. Мама трѣбваше да пори земата съ тежкото дабово рало и да види нѣба ни съ тежка мава въ сърдцето. Затова и отъ най-малкото прище радостъ, ако случайно нѣкой изхрѣдне въ нашето семейство, ние бѣхме доволни. А посталата на дядо Минчо бѣше едно отъ най-големитѣ въни радости, които дълбоко трогна сърдцата ни. Азъ се видѣхъ съ агнето на агнето, на което омавахъ сребърно звъче на шента, да тичамъ ведно съ него... Но и друга мисълъ мина презъ ума ми. Следъ малко трѣбваше да видя агнето съ сѣрвава звезда на челото върво. Мама надѣла сърдцето ми. И въ мене се роди величнето да спазя това велико агнето, че и то обича и се радва на сѣбта не по-малко отъ менъ и сестричето ми. Това дъжаше отъ красотата на томоукожитѣ му оченки,